

Tôi Không Có Mượn Ngạnh Mà!

Contents

Tôi Không Có Mượn Ngạnh Mà!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	11
12. Chương 12	13
13. Chương 13: Thêm Fan Lại Hay Không?	14

Tôi Không Có Mượn Ngạnh Mà!

Giới thiệu

Thể loại: Tình hữu độc chung, đô thị tình duyên, tác giả tương quan, đại thần công × tiểu trong suốt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-khong-co-muon-nganh-ma>

1. Chương 1

Giang Thành là một tiểu tác giả trong suốt của web văn học Phấn Bạch Bạch, không xoát phân không xoát bảng(1), một tiểu trong suốt chân chính chỉ thuần túy viết chơi. Bút danh của Giang Thành là “Bắc Thành Cự Quốc”, đặt từ thời cậu còn đang ở tuổi “45 độ nắng ưu thương”(2), thế nên tìm lấy mấy chữ mình

thích ghép lại tạo thành. Cũng bởi vì bút danh ẩn chứa hơi thở u buồn nhân nhật này, Giang Thành luôn bị mấy đứa nhỏ thích văn của cậu cho là con gái. Cho đến một ngày nọ sau khi post bài, Giang Thành viết vào phần “Lời tác giả” dưới cùng: Hôm nay có một cô nhỏ thổ lộ với mình, mình lấy lý do “Mình là công hơn nữa có người thích rồi” từ chối, cô ấy khóc cực kỳ thương tâm a... Cầu mọi người chỉ chỉ mình làm sao dỗ con gái, cô bé cứ nằm phất lại gửi mình một tin nhắn uy hiếp mình chịu không nổi a TAT...

Bình luận phía dưới bắt đầu sôi sùng sục! Giang Thành chưa bao giờ nghĩ bản thân cũng có thể nhận được đả ngộ bình luận “50+” sau một ngày đêm, kinh ngạc click mở trang chủ.

Độc giả A: “Bắc Thành sama không ngờ lại là con trai!!! Ai tới cứu cứu thế giới quan của tôi!!!”

Độc giả B: “CNM(3) tôi bắt đầu không hiểu nổi cái thế giới này rồi a a a a!!!!!!”

Độc giả C: “Nữ sinh kia nhất định là Yuno Gasai(4).”

Độc giả D: “Giận mấy lần trên(5), Đại Đại nhanh đi bảo vệ người mình thích đi! Nếu không cũng bị chém mất! 23333”

Độc giả E: “Nóc cầm cự giỏi.”

...

Giang Thành choáng váng, cậu cũng chưa từng nói chính mình là con gái a? Đưa mắt nhìn chằm chằm bút danh bản thân, cho dù không tạo được khí thế to lớn nhưng tốt xấu gì vẫn có chút cảm giác tĩnh lặng mà, nhìn ngang nhìn dọc cũng đâu giống biệt hiệu của con gái a. Chỉ đến sau này khi Giang Thành đã gặp phải mấy bút danh nào là “Phong vũ lôi điện” rồi lại “Bình địa nhất thanh hồng” đều là con gái, cậu mới hiểu chính mình ngày đó có bao nhiêu là ngây thơ...

Đang vô cùng buồn chán đọc qua những hồi âm không quá dinh dưỡng mà có chút âm ỉ về chuyện manh(6) của Giang Thành, một dòng chữ thành linh đập vào tầm mắt cậu –

Fan chân thành yêu mến Lăng Huyền đại đại(7): ” Cái kiều đoạn(8) ‘thụ đối thoại với học tỷ’ trong chương mười tám rõ ràng là sao chép đoạn đối thoại giữa Kiều Mộ và Trần Tư Hàm trong “Phục chế phẩm” của Lăng Huyền đại nhân! Tác giả tự trọng!”

Giang Thành nghiêng nghiêng đầu, click mở file của bản thân lật đến kiều đoạn kia, thực sự ngành này hoàn toàn là do chính cậu nghĩ ra, nhưng đồng thời nó cũng là một ngành cũ. Bộ tiểu thuyết này Gianh Thành viết có nội dung đại khái là một câu chuyện siêu cầu huyết(9): “Công là một hoa hoa công tử có sở thích duy nhất chính là không ngừng thay đổi người yêu, nên đã định ra quy tắc “Người yêu theo tuần”, cũng tức thời gian giao du dài nhất không quá một tuần. Mãi đến khi kết thúc thời gian qua lại cùng thụ, trong lòng bản thân đã xuất hiện biến đổi không dễ nhận ra. Nhưng công kiên quyết lờ đi thay đổi này mà không chút do dự chia tay người đã thích mình là thụ. Hai tháng sau thụ xuất ngoại du học, còn công cuối cùng cũng nhận rõ tâm tư bản thân đuổi theo mang thụ trở về, kết cuộc HE”, vô luận là tình tiết hay cách hành văn đều chỉ có thể tính ở bậc tiểu bạch văn(10) dạng “nhẹ nhàng vui vẻ”. Còn cuốn “Phục chế phẩm” của Lăng Huyền lại là tác phẩm thuộc đẳng cấp cực cao trong các cuốn văn đam mỹ, cốt truyện siêu ngược tâm với tình tiết trăm chuyển ngàn hồi hết ngược công thì ngược thụ, ngược xong thụ rồi lại ngược đến vai phụ sau cùng mới đi hướng HE. Giang Thành lúc đọc đã trốn vào trong chăn khóc đến mù mịt, nhưng cũng cam lòng bị ngược như thế. Đây là sức hấp dẫn của giọng văn Lăng Huyền, khiến người ta cam tâm tình nguyện làm một siêu M dưới ngòi bút anh ta, có thể coi là tay viết hạng nhất trong giới tác giả đam mỹ. Quanh năm đứng đầu bảng xếp hạng tháng, một trong ba vị trí đầu bảng xếp hạng năm, Lăng Huyền được xem như “đại đại” trong giới, nếu một ngày gây chuyện “Đạo văn”, không cần biết là đạo thật hay giả, đối với tiểu trong suốt Giang Thành mà nói, thế nào cũng làm giảm lượng fans hay đem lại ảnh hưởng khác không thể biết trước.

Giang Thành chẳng qua chỉ là một tiểu trong suốt nhỏ nhoi thích viết tiểu manh văn, thật sự không đủ sức cùng fans của những đại đại này gây một trận tinh phong huyết vũ(11). Vậy nên cậu không chút do dự ấn xuống phím Delete.

Nhưng Giang Thành rốt cuộc vẫn chậm tay, chiến tranh tinh phong huyết vũ, đã bắt đầu rồi.

2. Chương 2

Tốc độ mạng của Phấn Bạch Bạch vẫn luôn chậm muốn giết người, tốc độ xét duyệt lại càng phi khoa học đến kinh vi thiên nhân(12). Nhưng Giang Thành lại buồn bực rồi, làm sao tốc độ xoát của những hồi âm này lại nhanh thành cái dạng như vậy?

Từ sau lời nhắn của độc giả tên “Fan chân thành yêu mến Lăng Huyền đại đại” kia, nối gót nhau mà tới chính là hồi âm của nào là “Fan nào tàn của Lăng Huyền đại đại”, “Fan liều chết trung thành với Lăng Huyền đại đại”, “Cả đời sùng bái Lăng Huyền đại đại”, “Âm thầm yêu mến Lăng Huyền đại đại”, cách thức thống nhất là đều thêm dòng “sao chép tự trọng” vào phía trước lời bình luận, hơn nữa còn có người lòi đoạn tiểu thuyết Giang Thành viết một năm trước ra so sánh với kiểu đoạn trong mấy bộ tiểu thuyết nào đó của Lăng Huyền hay thậm chí là tác giả khác. Cộng đồng mạng rất mạnh mẽ, đặc biệt là trong bộ phận “văn học mạng” này còn có loại cư dân mạng nghịch thiên(13) tồn tại, từ nhỏ như một câu ghi lại tâm tình ngày nào đó của Giang Thành trên Weibo, đến lớn như một chương đoạn nào đó của bộ văn đã kết thúc nào đó, miễn là có liên quan với Giang Thành, đều có thể bị hội fan nào tàn này kéo lên đả kích một vài câu.

Lúc này Giang Thành biết được, “Bắc Thành Cự Quốc” thật sự đã muốn đổ rồi(14).

Nhưng Giang Thành vẫn luôn tin tưởng thanh giả tự thanh, cũng không để ý những thị phi đó, cần xóa thì xóa, bản thân vẫn như mọi ngày một bộ dạng đến giờ thì đổ nước ngâm mĩ sau đó an vị trước máy tính mở file word gõ xuống.

Cuộc sống 3D so ra lúc nào cũng trọng yếu hơn, Giang Thành vẫn luôn tin tưởng. Nhưng cậu chưa từng nghĩ đến, tinh phong huyết vũ của thế giới mạng thường lại làm tổn thương người ta còn hơn cả đời thực.

Sáng sớm hôm sau, Giang Thành còn chưa rời giường đã bị một trận điện thoại của học muội cùng trường đánh thức. Học muội này là cậu tình cờ quen được trong một topic giới thiệu tác phẩm trên trang web của trường, tiểu thuyết học muội đề cử vừa lúc chính là một bộ văn làm bản thân cảm động sâu sắc mấy hôm đó, lập tức liền ăn nhịp mà lưu lại QQ của nhau. Vào lúc cậu quyết tâm bắt đầu sáng tác tiểu thuyết cũng nói qua quan điểm bản thân với học muội này, có thể coi là một người bạn thân có cùng sở thích.

Giang Thành mơ mơ màng màng ấn phím nhận điện, liền nghe thấy thanh âm trung khí mười phần(15) của học muội theo ống nghe từ đầu kia truyền đến: “Giang Thành anh có xem Weibo chưa?! Anh bị quái đầu tường rồi!!” Đầu óc Giang Thành còn chưa tỉnh ngủ thoáng chút có hơi lơ mơ, chưa phản ứng được gì đã ân ân a a rồi lười biếng căng duỗi thắt lưng hồi lâu, hơn một buổi trời mới đáp lại: “Cái gì quái đầu tường a?” Thanh âm kinh hoàng của học muội làm Giang Thành thoáng cái tỉnh táo: “Chính là nói đã có hơn nghìn Weibo đăng lại chuyện anh đạo văn của Lăng Huyền!” Giang Thành bỗng chốc choáng váng: “Anh không có đạo văn...” “Khảo anh nói với em thì làm được rắm gì?! Thật không biết đám fan nào tàn đó nhét cái gì trong đầu?! Tích tắc em biến thành anti-fan của Lăng Huyền!”

Giang Thành không nghĩ tới sự tình lại biến thành nghiêm trọng như thế, vừa thay quần áo vừa đáp: “Anh lên mạng nhìn xem, cúp máy trước.” Chưa đợi học muội trả lời đã treo điện thoại. Giang Thành trước giờ không phải người giỏi tranh đoạt, cho dù viết văn cũng không ôm tâm tư bắt buộc gì. Có thời gian thì cập nhật nhiều hơn chút, không rảnh rồi liền viết trên thông báo ngừng post vài ngày, kỳ thực cậu biết cũng không có bao nhiêu người đọc, câu đó chẳng biết là nói ai nghe, nhưng mặc dù vậy, cái gọi là “lòng trách nhiệm” của Giang Thành vẫn thúc đẩy cậu làm.

Nhưng khi Giang Thành nhìn thấy những bài @(16) đã vượt quá sáu nghìn trên Weibo, phút chốc lại không biết mình nên nói những gì.

Trong lòng đột nhiên thoát ra một loại cảm giác gọi là “Khổ sở”, Giang Thành tắt trang web đi.

3. Chương 3

Căn tin đại học bao giờ cũng là một vùng đất tràn ngập kỳ tích, anh có thể phát hiện học sinh Trung Quốc ở nơi này đủ loại thi thố tài năng lung linh biến ảo chỉ để hôm nay có thêm một viên thịt heo xào chua ngọt. Giang Thành bình thường không hề muốn đến căn tin, nhưng chuyện buổi sáng khiến cậu cực kỳ phiền muộn, đúng lúc bạn cùng phòng đã đi hẹn hò với bạn gái, nghĩ thỉnh thoảng cũng tới căn tin một lần. Nhưng vừa bước qua cửa lớn chứng kiến cảnh nhà ăn người đông nghìn nghịt, Giang Thành liền sợ đến nhấc chân không nổi.

Lúc sáng thức dậy cũng chưa kịp ăn điểm tâm muộn, bây giờ lại càng đói không chịu được. Làm gì cũng không thể ỷ khuất dạ dày bản thân, Giang Thành hạ quyết tâm chiến đấu một trận thống khoái... Chờ cậu thật vất vả bụng được cơm vừa mua xong xuôi chui ra khỏi hàng ngũ, lại hắc tuyến(17) nhận ra, hoàn toàn hết chỗ. Có lẽ mỗi bàn đều còn vài ghế trống, nhưng mấy vị trí này bình thường đều đã được giữ chỗ, mà nếu ghế thực sự trống, Giang Thành cũng ngại phải cùng ăn cơm với một bàn người lạ.

Giữa lúc Giang Thành đang mờ mịt đứng giữa căn tin nhìn quanh bốn phía, có người vỗ vỗ lưng cậu.

Giang Thành quay đầu lại, vành tai liền đỏ lên. Nam sinh có vẻ mặt tươi cười tràn nắng, giọng nói cũng ôn nhu êm tai: “Giang Thành cậu đi một mình? Qua đây ăn chung với bọn tôi đi.” Nếu đổi lại là người khác, Giang Thành chắc chắn sẽ không nhận lời, cùng một bàn người nửa lạ nửa quen có thể nói ra chuyện gì với nhau, DOTA? Hay là về các học muộn năm nhất? Giang Thành đối với những đề tài này cũng không có hứng thú, nhưng ma xui quỷ khiến lại vờ vờ mũi gặt đầu.

Nam sinh cầm lấy khay cơm trong tay Giang Thành bưng giúp cậu rồi đi thẳng về một hướng. Giang Thành ngẩn người hết mở lại ngậm miệng cuối cùng cũng không nói gì mà nhấc chân đi theo.

Người này tên Dư Tử Huyền, cái tên cả cách đọc lẫn cách viết đều có chút kỳ quái, khiến người ta rất dễ ghi nhớ, cộng thêm bề ngoài một bộ cao phú suất, cùng với tính cách tốt dễ ở chung, được xem như người nổi tiếng ở trường Giang Thành. Dư Tử Huyền người này, Giang Thành nghe bạn học cùng khoa nói, là loại người mà một khi đã trò chuyện cùng thì sẽ không muốn dừng lại, cậu ta có thể thuận theo lời đối phương mà nói tiếp xuống dưới, thật sự rất dễ kết bạn. Nhưng Giang Thành lại không nói được bao nhiêu chuyện với Dư Tử Huyền, cứ ba câu thì hết hai câu cậu đã “Àn...”, “A...”, cho dù người ta có kiên nhẫn có hòa đồng thế nào thì cuộc trò chuyện cũng chỉ có thể tan rã trong buồn bực.

Thế nhưng nói cho cùng Giang Thành cũng không phải người giao tiếp kém như vậy, mặc dù không quá thích nói chuyện với người không quen lắm nhưng lúc nào cũng lễ độ mà khiêm tốn. Nếu muốn nói tại sao khác biệt, đại khái thì –

Dư Tử Huyền là người Giang Thành thích.

4. Chương 4

Nói thật thì bữa trưa này không thể tính là hài lòng, Giang Thành vốn không phải người giỏi nói đùa để tạo không khí vui vẻ, nhưng cũng có thể nghe người ta trò chuyện mà đối đáp vài câu không ý nghĩa lắm. Dư Tử Huyền giới thiệu cậu với bạn học mình là “Bằng hữu tao”, Giang Thành biết ơn cậu ta không nói mình là “bạn học”, có lẽ viết tiểu thuyết nhiều quá rồi, cậu luôn cho rằng cách xưng hô “bạn học” này so với “bằng hữu” làm tổn thương người ta hơn. Nhưng Giang Thành lại nhịn không được lắc lắc đầu, cậu cùng Dư Tử Huyền thực ra cũng chưa thể nói là bằng hữu gì.

Ăn được khá khá no rồi, Dư Tử Huyền vốn định nói tiền Giang Thành, sau đó nghĩ đi nghĩ lại thấy tiền không thích hợp lắm, liền cười nói lần sau lại cùng ăn cơm. Giang Thành sờ sờ vành tai có chút nóng lên, thuận miệng nhận lời.

Trở lại phòng ngủ không một bóng người, Giang Thành mới phảng phất lấy lại hơi thở từ trong nền âm thanh ầm ĩ của nhà ăn nóng như lửa. Lúc một người vừa bình tĩnh lại sẽ rất nhanh cảm thấy mệt mỏi chán

chường, cậu thở hắt một hơi ôm tablet ngồi lại trước máy tính. Suy nghĩ một hồi vẫn mở Weibo lên lần nữa, trong vòng một tiếng số bài post đã tăng lên xấp xỉ 6700, Giang Thành click mở trang chính Weibo, tên blogger mang theo tinh thần trọng nghĩa cường liệt: Quả kẻ đạo văn vô sỉ cả đời. Trên giới thiệu văn tắt viết: Tổng hợp chứng cứ Bắc Thành Cự Quốc đạo văn Lãng Huyền đại nhân. Nội dung Weibo hiện tại chỉ có một câu: “Chờ nhân chứng bằng chứng chuyện tay viết Bắc Thành Cự Quốc của web văn học Phấn Bạch Bạch đạo văn Lãng Huyền đại nhân! Đạo văn đáng xấu hổ! Tác giả tự trọng! @Bắc Thành Cự Quốc @Lãng Huyền v @Web văn học Phấn Bạch Bạch” sau đó đính kèm một hàng hình ảnh giải thích chứng cứ đặc biệt dài, nội dung hầu hết đều là những gì Giang Thành đã đọc trên Phấn Bạch Bạch trước đó. Nói “hiện tại”, là bởi vì trên hình ảnh cuối cùng dùng thể chữ đen nét đậm viết: Blog sẽ theo dõi cận kề sự việc này, không ngừng cập nhật diễn biến vào bất cứ lúc nào.

Giang Thành không biết bản thân nên hồi âm hay không trả lời mới tốt, lưỡng lự hồi lâu cũng không gõ lấy nửa chữ, nhưng trở chuột vô thức lại click vào Weibo Lãng Huyền. Người kia đã qua gần ba ngày không cập nhật trang, post cuối cùng được đăng vào buổi tối hai hôm trước khi xảy ra chuyện này, Lãng Huyền viết: “Thật muốn mời cậu ấy cùng ăn bữa cơm.”, là dạng đầy ắp thông tin vui vẻ.

Một phút đồng hồ sau, “Bắc Thành Cự Quốc” đã cập nhật một dòng “Tôi không sao chép...” khiến mọi việc càng tò càng đen.

Sau đó số lượng người đăng lại post bắt đầu tăng nhanh như gió, thế nhưng không có lấy một ngoại lệ, đều là những câu khinh bỉ cùng châm biếm. Mà những lời cay nghiệt này cũng đã từ “Đạo văn đi chết đi” biến thành những dạng chỉ trích cá nhân “Tác giả không biết xấu hổ sao mà còn chưa rời giới?”

Giang Thành thích viết tiểu thuyết, cho dù viết không tốt cũng không quan trọng, cậu ngay từ lúc đầu cũng không hi vọng tiểu thuyết của mình được bao nhiêu người chú ý, nhưng thời điểm nhìn thấy hai chữ “Rời giới” này, viên mắt cậu vẫn nhìn không được đỏ lên.

Giang Thành thực sự không biết bản thân đã sai ở đâu, cậu nhìn màn hình tràn ngập những dòng “Tác giả mau xin lỗi”, “Tác giả mau rời giới”, muốn chất vấn bọn họ dựa vào cái gì bắt mình xin lỗi? Hay bởi vì thấy ngành tương tự, liên hòa nhau đánh đồng chụp lên người khác cái mũ “Đạo văn”, Giang Thành còn hơn cả ủy khuất là cảm thấy trong lòng nguội lạnh.

Thì ra ngay từ đầu học muội nói với cậu “Giang Thành anh không thích hợp” không phải ý bảo cậu không thích hợp viết tiểu thuyết, mà là không thích hợp với giới văn mạng này.

5. Chương 5

Đã không biết giải thích thế nào, càng không biết nên giải thích cái gì. Giang Thành từ trước đến nay không phải người biết ăn nói, cũng sẽ không diễn trò đáng thương để được cảm thông. Nói cho cùng cậu cũng chỉ là một người bình thường, ở ngoài đời hay trên mạng đều sống như vậy. Những từ “rời giới”, “đạo văn” đầy màn hình ép Giang Thành đến thở không nổi, vô tri vô giác ngủ mất, ngay cả trong mơ cũng là vô số thanh âm — bọn họ phẫn nộ quát tháo những câu “Đạo văn chết đi”, “Rời giới đi”, Giang Thành sợ đến tỉnh giấc, rồi lại ngậy ngậy ngốc ngốc ngủ cho qua.

Vốn dĩ không nên đem những chuyện trên mạng để trong lòng, thế nhưng lúc này đây, Giang Thành làm người trong chuyện lại không cách nào gác chúng sang một bên.

Trên đường đến thư viện gặp được học muội, nhỏ lo lắng hỏi cậu có qua được hay không.

Chẳng qua chỉ là một chuyện ngoài ý muốn trên mạng, có thể nảy sinh bao nhiêu ảnh hưởng tới cuộc sống của cậu chứ? Giang Thành cắn môi gặt đầu, giả vờ ung dung cười cười giây lát rồi liền xoay người chào tạm biệt.

Đúng vậy, chẳng qua chỉ là một chuyện ngoài ý muốn mà thôi, kết quả tệ nhất cùng lắm cũng chỉ là rời giới hay bị chửi bới cả đời, có quá quan trọng đâu? Cùng lắm chỉ là từ bỏ sở thích viết văn, không bao giờ bắt

đầu lại nữa, có quá quan trọng đâu? Cùng lắm chỉ là không còn cách nào thấy được những lời nhắn “Văn của đại đại thật dễ thương” nữa mà thôi, có quá quan trọng đâu?

Giang Thành muốn cười, nhưng làm sao cũng không hé miệng nổi.

Giết thời gian ở thư viện cả buổi chiều, đến lúc Giang Thành rời đi đã là bốn giờ. Vác túi sách đi ngang qua kí túc xá, ở chỗ rẽ bỗng nhiên nghe thấy một câu “Thật xin lỗi, em đã có người thích rồi”. Loại kiểu đoạn cầu huyết này mặc dù chẳng lạ lùng gì trong phim truyền hình, thế nhưng trong đời thực lại là chuyện khó gặp, Giang Thành yên lặng khinh bỉ tiết tháo bản thân, sau đó ló đầu nhìn thử hai vị nhân vật chính, gương mặt nửa cười nửa không triệt để cứng đờ –

Dư Tử Huyền.

Vị nữ sinh thổ lộ kia Giang Thành không quen lắm, nhưng cũng từng gặp mặt qua. Là người phụ trách ban giải trí của hội học sinh, cũng là phát thanh viên của trường, là đại mỹ nữ số một số hai toàn trường.

Giang Thành nhìn bóng đổ dưới sườn mặt Dư Tử Huyền, “Học tỷ chị rất tốt, không nên lãng phí thời gian trên người em, em sẽ xem như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.”

Dư Tử Huyền lúc cười hé miệng đặc biệt đáng yêu, lộ ra hai răng nanh nhỏ nhòn nhòn, nhưng lúc này Giang Thành tựa hồ lại không thích như thế.

Cậu nhìn về mặt gương ngù của nữ sinh kia, bỗng nhiên nổi lên đồng cảm với cô, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chính mình hình như cũng thất tình rồi.

Càng đáng buồn hơn chính là một hồi im lặng thâm mền từ đầu tới đuôi.

~Chú thích:

1. Xoát phân: đại khái là dùng thủ đoạn bất chính (spam, hack, dùng clone vote, comment cho chính mình...) để có được điểm tích lũy cao trên diễn đàn (như rep, post, point...) hay đạt đẳng cấp cao trong game. Gian lận thể thao hay sửa điểm thi,... để đạt thành tích cao ngoài đời cũng gọi là xoát phân. Xoát phân trong truyện này ý chỉ spam và dùng clone tự viết tự comment.

Xoát bảng tương tự như xoát phân, “phân” là điểm còn “bảng” là bảng xếp hạng. ↑

2. “45 độ nắng ưu thương”: 45 [45 độ minh mị ưu thương] hay dài dòng đầy đủ hơn là “ngẩng đầu 45 độ nhìn trời, dưới ánh nắng tươi đẹp mà ưu thương” *khụ* nói chung nó chính là cái “45 độ nhìn trời” mình hay gặp trong đam mỹ (ngôn tình, bách hợp) á, ý nói nhân vật đang tỏ ra hoài niệm, u buồn nỗi buồn tuổi trẻ etc =)) trong văn mạng thường là mang tính phóng đại gây cười thôi. Tuổi “45 độ nắng ưu thương” của Giang Thành chắc là cỡ cấp 3 gì đấy. ↑

3. CNM tức [C]ao [N]i [M]a: Thao nhĩ mục, tiếng chửi tục, thường còn được đọc lái đi là Thảo nê mã. ↑

4. Yuno Gasai là một nhân vật nữ trong manga Mirai Nikki. Bộ này mình chưa đọc =v=” nhưng em nó đại khái là một *khụ* yandere tiêu biểu =v=” Để chi tiết hơn đề nghị mọi người Google (~ v)~ ↑

5. Lầu: cách gọi các post trong cùng topic trên mạng Trung Quốc, bài viết xếp theo thứ tự thời gian từ trên xuống dưới thành các lầu, người post dưới thường gọi người post trên theo thứ tự lầu (lầu 27, lầu 69, lầu N,...), người post ngay trên mình là lầu trên [lóushàng] viết tắt là LS. Người post bài đầu tiên (mở topic) gọi là lầu chủ [lóuzhǔ] tắt là LZ. Bài post đầu tiên là nóc lầu. Lầu 2 là sô pha, giành sô pha giống như giành tem bên mình á. Lầu 3 là ghế dài, còn lầu 4 là sàn nhà. ↑

6. Manh (): ý nói một người (vật) nào đó cực kỳ đáng yêu, xuất phát từ “moe” của tiếng Nhật. ↑

7. Đại đại: Dùng trên Internet ý muốn nói cao thủ, người phi thường lợi hại, chuyên nghiệp hay nổi tiếng,... Thật ra nhiều khi người ta cũng không “phi thường” như vậy, dùng từ này chỉ là để tỏ ý sùng bái và ái mộ không gì bằng đối với người được gọi thôi. ↑

8. Kiểu đoạn (Mình tra được hai nghĩa thường dùng của nó trong điện ảnh, có lẽ cách dùng trong văn học cũng tương tự):

– Tình tiết kinh điển trong điện ảnh hay đoạn ngắn đặc sắc trong văn học thường được dùng lại.

– Thủ pháp liên kết hai tình tiết với nhau, có thể là một đoạn phim (truyện) ngắn, một lời thoại, một động tác (câu văn), có tác dụng dẫn dắt mạch phim (truyện). ↑

9. Cầu huyết: trên phim, kịch truyền hình ý chỉ những cảnh rất thường thấy, lặp đi lặp lại ở nhiều bộ, hoặc có nội dung quá phóng đại, giả tạo. Trong sinh hoạt hằng ngày chỉ những hành động giả tạo, ra vẻ. ↑

10.

– Tiểu Bạch: chỉ những người ngốc, hoặc người mới chưa biết quy tắc.

– Tiểu Bạch văn: ý nói những tác phẩm không có nội hàm (không sâu sắc) hoặc có tình tiết không hợp lý, xa rời thực tế. ↑

11. “Tình phong huyết vũ” tức “Gió tanh mưa máu” ý nói bầu không khí giết chóc điên cuồng hoặc hoàn cảnh rất nguy hiểm. Trong văn hiện đại còn để chỉ cuộc tranh cãi dữ dội (trên mạng). ↑

12. Kinh vi thiên nhân: Ý nói một việc nào đó là phi thường đáng kinh ngạc, cho rằng chỉ có thần tiên mới có thể đạt được trạng thái hay trình độ như vậy. ↑

13. Nghịch thiên: ý nói vi phạm ý trời hoặc lẽ trời, chống lại, phản lại bề trên, làm trái với những gì được dạy,... trong văn hiện đại ý nói vượt quá lẽ thường, không giống người thường. ↑

14. “đỏ” chỉ mức độ nổi tiếng của một tài khoản, càng “đỏ” là càng nổi tiếng, “đỏ đến phát tím” ý là đang rất nổi tiếng. ↑

15. : “Trung khí mười phần” ý nói sức khỏe dồi dào, giọng nói “trung khí mười phần” tức là giọng nói mạnh mẽ, sang sảng. ↑

16. “@” trên Weibo giống như cách dùng “@” của Twitter, muốn nói chuyện với một người A nào đó thì “@A” đầu câu, còn ý nói chuyện có liên quan tới người B nào đó thì “@B” cuối câu. Những A, B này đều nhìn thấy post có “@” mình trên trang chủ. ↑

17. Hắc tuyến (): biểu hiện giống như thế này: (=.=|||) ý nói nhân vật đang cảm xúc suy sụp hay bị rơi vào đả kích (một cách hài hước). ↑

6. Chương 6

Ngày cứ theo lẽ thường trôi qua, học kỳ bước vào tháng thi cử. Giang Thành rút cáp mạng, điện thoại di động cũng cạn tiền, hoàn toàn biến mất trên Internet hai tuần lễ, chờ đến lúc cậu nhớ lại chuyện này mà leo lên Weibo lần nữa, bỗng nhiên có cảm giác “người còn cảnh mắt”.

Đã lười click vào mấy vạn tin @ kia, Giang Thành từ lịch sử duyệt web mở trang Weibo “Quả kẻ đạo văn vô sỉ cả đời”, cập nhật mới nhất vào thứ Tư này là một post được chuyển đăng, mà blogger viết ra nó, chính là vị mà Giang Thành đạo văn kia, “Lăng Huyền”.

@ Quả kẻ đạo văn vô sỉ cả đời: Nếu Lăng Huyền đại đại cũng đã nói như vậy, các chị em liền bình tĩnh lại chút nhé, thanh giả tự thanh, bất kể xuất phát từ mục đích gì đi nữa cũng xin @ Bắc Thành Cự Quốc có thể chính thức đưa ra một giải thích. //@ Lăng Huyền v: Gần đây đang ôn tập suốt, không có thời gian login, hôm nay trên Weibo đột nhiên thấy nói có người đạo văn tôi. Do hiếu kỳ nên click vào nhìn một chút, cảm thấy thực ra cũng chỉ là chuyện ghen tương tự nhau thôi, chưa thể nói là đạo văn gì, không cần chuyện bé xé ra to. Trước khi nói ai đó đạo văn thì tự mình cũng lên Baidu xem thử từ Đạo văn có nghĩa là gì trước đi nhé, cố tình gây phiền phức gì gì đó xin cứ tự tuyệt kinh mạch. @ Bắc Thành Cự Quốc văn rất đáng yêu, tiếp tục cố gắng ~w.

Giang Thành nhìn đôn nghịch tập vượt quá dự liệu này bỗng chốc bị ghen đến nói không nên lời.

Cậu thật không ngờ được chuyện này, nhất thời càng không biết nên trả lời thế nào.

Giang Thành vốn đã nghĩ, mình lớn lên đến bây giờ, đây là khoảng thời gian khổ sở nhất. Rồi giới, bị thóa mạ, thất tình. Đả kích nổi đuôi nhau đến, đi kèm theo là kiểm tra cuối kỳ cùng nhau phong trần mệt mỏi mà đổ xuống trên đầu cậu. Lúc bị ép rời giới, khoe mắt Giang Thành có đổ lên, nhưng sống chết cũng không chịu rơi một giọt lệ. Thế nhưng khi nghe thấy Dư Tử Huyền nói cậu ta có người thích rồi, một hơi thở lại tắc trong lòng ngực.

Loại cảm giác này quá khó chịu, thật sự là quá khó chịu rồi.

Nhìn không được phát lại Weibo Lăng Huyền, như đã tìm được cửa trút giận, Giang Thành nhanh chóng hồi âm:

@ Bắc Thành Cự Quốc: Tôi dù không ai yêu mến vẫn sống tốt như thường, để lỡ tôi nhất định là sai lầm của cậu! Muốn biết người cậu thích là ai, thích đã bao lâu, có lâu bằng tôi thích cậu không? Xin lỗi, hiện tại là tôi của đời thực, là một kẻ vô cùng ngớ ngẩn, bây giờ tôi của Internet cũng thế. Cực kỳ ngu ngốc. //@Lăng Huyền v: Gần đây đang ôn tập suốt, không có thời gian login, hôm nay trên Weibo đột nhiên thấy nói có người đạo văn tôi. Do hiếu kỳ nên click vào nhìn một chút, cảm thấy thực ra cũng chỉ là chuyện ngành tương tự nhau thôi, chưa thể nói là đạo văn gì, không cần chuyện bé xé ra to. Trước khi nói ai đó đạo văn thì tự mình cũng lên Baidu xem thử từ Đạo văn có nghĩa là gì trước đi, cố tình gây phiền phức gì gì đó xin cứ tự tuyệt kinh mạch. @ Bắc Thành Cự Quốc vẫn rất đáng yêu, tiếp tục cố gắng ~w.

Giang Thành nhìn Weibo chuyển đăng xong xuôi, hung hăng dụi dụi mắt.

7. Chương 7

Kỳ thực mà nói, giới sáng tác này quả thật không lớn. Người bạn tốt mà anh mới quen được cách đây một phút qua mạng có thể chính là bạn của bạn tốt của anh ngày trước, cái loại quan hệ vòng đi vòng lại mà tuần hoàn như thế đã xây dựng nên những mạch duyên phận quen biết tầng tầng lớp lớp đuổi tới tất cả mọi góc ngách trên mạng.

Thời điểm đem Weibo cùng bút danh xóa bỏ, Giang Thành tự hỏi rốt cuộc là bởi vì sao mới dẫn đến chuyện thể này.

Là hai tháng trước quên mang bình nước uống trên sân tập thể thao về, hay là ba tuần trước mượn bạn thân cùng phòng ba mươi đồng đi mua card nạp game rồi quên trả? Tới cùng là phải có mấy trăm triệu may mắn mới có thể chơi được đến cái kết cục thể này?

Click mở trang chủ web văn học Phần Bạch Bạch, bên cạnh ID Bắc Thành Cự Quốc treo một bức tranh chibi cảnh một nhân vật nhỏ đang cắn một quả đào mật(1) khổng lồ, bức hình này là học muối vẽ cho cậu, lần đầu tiên nhận được tranh người ta tặng mình, Giang Thành lúc đó cảm thấy vừa mới lạ vừa cảm động. Góc dưới bên phải bức tranh, mấy chữ “ID đã tự sát” dùng thể chữ đậm màu đen ghi rõ, Giang Thành mím mím môi, vẫn quyết định viết chút gì đó trong khung thông báo:

ID như rất nhiều người mong muốn đã tự sát, Weibo cũng đã gạch bỏ theo, tôi nghĩ đây hẳn đã xem là rời giới rồi đi.

Chuyện đến bây giờ tôi cũng không biết nên nói cái gì, nhưng bất luận mọi người tin hay không, tôi vẫn muốn nói một câu: Tôi không có đạo văn.

Bất luận mọi người đọc đến đây đã cười thành tiếng hay sao cũng được, tôi chỉ muốn nói lời của mình.

Trong thời gian bắt đầu viết văn ngắn ngủi hơn nửa năm này, số lượt xem dao động từ 0 đến hiện tại thỉnh thoảng là hai ba nghìn, mặc dù tôi biết trong mắt người khác con số này thoạt nhìn thật sự ít đến đáng thương, nhưng tôi vẫn thấy cảm động tự đáy lòng.

Cảm ơn từng độc giả đã bình luận cho tôi, không biết bây giờ có phải tất cả đều đã chuyển từ fan thành người qua đường thành anti-fan cả rồi không? (cười)

Cũng không cần phải vì tôi mà bênh vực hay thông cảm, tôi là con trai, vẫn phải có chút năng lực chịu nhục =v=.

Vừa qua tâm trạng không tốt lắm, thi cử rồi lại... thất tình, rất nhiều chuyện, cho nên mới viết một đoạn như vậy trên Weibo, có lẽ đã tăng thêm phiền phức cho Lăng Huyền sama rồi.

Sau cùng cũng cảm ơn Weibo kia của Lăng Huyền sama! Ha ha. Tạm biệt mọi người nhé.

Lúc trang web thông báo “Sửa bài thành công”, Giang Thành nghĩ, chuyện này rốt cuộc có thể kết thúc triệt để rồi.

Tất cả đều sẽ trở về nguyên trạng, như vậy thật tốt.

8. Chương 8

Đợt thi cuối khóa kết thúc, kỳ nghỉ hè trong ánh mắt chân thành nhiệt liệt của học sinh toàn quốc đã đến.

Tham dự lễ tổng kết xong, học muội đột nhiên gọi một cú điện thoại sang, Giang Thành vốn tưởng nhỏ muốn hỏi về chuyện rời giới, không nghĩ tới lại là rủ cậu cùng tham gia tụ họp với các học trưởng học tỷ năm tư khóa này tốt nghiệp. Học muội là phần tử trung kiên của hội học sinh, nhập hội tụ tập thì có thể giải thích được, nhưng còn bản thân... không quen biết lấy một đàn anh đàn chị nào mà cứ thế đi ăn cơm chùa thì không tốt lắm... đã tổ ý từ chối, học muội lại lấy giọng điệu nghiêm túc nói qua điện thoại: “Anh nhất định phải tới! Cho anh biết một bí mật kinh người!” Giang Thành suy nghĩ nửa ngày cũng không cảm thấy nhỏ sẽ có bí mật gì hấp dẫn mình, nhưng ngẫm lại thấy một mình mình thu dọn hành lý về nhà cũng quá tịch mịch, không bằng da mặt dày đi ăn chực một bữa đi.

Tụ hội tổ chức ở một quán ăn gia đình gần trường học, đại khái khoảng 40 người, thuê hai gian ghép lại, Giang Thành vừa vào nhìn lướt qua, quả nhiên trông thấy bóng dáng Dư Tử Huyền.

Cũng phải, dạng tiểu vương tử nổi tiếng khắp trường như Dư Tử Huyền, không đến mới có quỷ đó.

Học muội còn chưa đến, hình như cả gian phòng cậu chỉ quen mỗi mình Dư Tử Huyền. Đang chần chừ suy nghĩ có nên chuẩn hay không, Dư Tử Huyền đã rất đúng lúc tiến đến gần chào hỏi: “Giang Thành cậu cũng đến à!”

Giang Thành kéo khóe miệng cười cười: “Học muội rủ tôi đến... Thực ra tôi cũng không quen biết những người này lắm...”

Dư Tử Huyền nhú nhú mày: “Cậu và cô ấy quan hệ rất tốt sao?”

Giang Thành nghe có chút không hiểu, ngây ngẩn gật gật đầu: “Cũng không tệ lắm.”

“Vậy cậu thích cô ấy không?”

“...Hơ?”

Giang Thành sững sốt nhìn Dư Tử Huyền, trên mặt người kia thoáng hiện lên một tia hoảng hốt, ngay sau đó liền bị nụ cười ôn nhu giấu đi mất: “Không có gì, hỏi lung tung mà thôi. Sang đây ngồi đi.”

Giang Thành theo Dư Tử Huyền ngồi vào chỗ, người xung quanh dường như vẫn chưa nói chuyện xong, Dư Tử Huyền ngồi bên cạnh bất luận cùng người quen hay không quen biết đều có thể trò chuyện rất vui vẻ, chỉ có chính mình không thích hợp.

Trên mạng, trong hiện thực, đều là như thế này.

Một mặt nghĩ phải cố gắng sôi nổi mà sống, nhưng rồi một mặt lại thất bại không ngừng.

Muốn học được cách hòa hợp và giao tiếp tốt đẹp với người khác, nhưng bao giờ cũng đứng ở bên bị động nói không thành lời, dễ bị người ta chán ghét cùng xem nhẹ. Đáng người không đủ gây chú ý đi cùng áo sơ

mi giản dị vừa lúc là pháp bảo tàng hình thiết yếu, không có sở trường đặc biệt, còn năng lực ngay cả viết chút tiểu thuyết cũng bị quái đầu tường mảng chữ đến tận hai tháng.

Giang Thành, mày chính là một người như thế đấy.

Vừa nghĩ vậy, ***g ngực liền dâng lên một trận khổ sở.

9. Chương 9

Buổi tụ họp diễn ra được phân nửa, người say rượu đã ngủ như chết, còn người chưa say mà liều chết chống đỡ cũng đã sắp gục, Giang Thành không uống rượu, im lặng ngồi một mình trong góc ăn trái cây. Thỉnh thoảng học muối sẽ tách khỏi tiểu nhóm bắt quái đi qua tìm cậu chơi. Giang Thành biết rõ nhờ sợ mình bị lạnh nhạt sẽ buồn chán, liền cười nói không sao, cậu ở một mình vẫn thoải mái mà.

Theo thói quen lấy di động ra định lướt Weibo, đến lúc login thất bại mới phản ứng được là tài khoản trước đó không lâu đã bị chính mình gạch bỏ rồi.

Đã biến mất rồi ha.

Đang lúc cậu cân nhắc có muốn đăng ký tài khoản một lần nữa hay không, thanh âm của Dư Tử Huyền đột nhiên từ đỉnh đầu truyền xuống: “Cậu chơi Weibo à?”

Giang Thành bị dọa nhảy dựng, nhưng rất nhanh đã thu hồi sắc mặt, cười cười: “Lúc trước chơi... Mấy ngày trước đã gạch bỏ mất.”

Dư Tử Huyền ngẩn người, ngồi lên sofa bên cạnh cậu hỏi: “Sao lại gạch bỏ?”

“Ờ... Vì một chút chuyện...”

“Ừm.” Dư Tử Huyền ngắt lời, “Đăng ký lại cái khác hả?”

“A... Là dự định...”

“Ừ được, vậy cậu nhớ quan tâm tôi ~”

“Được.”

Người sử dụng mới của Weibo có thể trực tiếp đăng ký bằng di động, Giang Thành thuận thực điền hết các thông tin nhưng đến khung nickname thì lại mắc kẹt.

Cái tên Bắc Thành Cự Quốc chắc chắn là không thể dùng rồi, Giang Thành chán nhất là chọn tên, vắt óc suy nghĩ cả buổi cũng không biết nên viết gì mới tốt. Dư Tử Huyền đưa đầu qua nhìn, “Cứ gọi ‘Giang Thành cậu đây là hỉ mạch’ là được rồi ha ha ha ha...”

Giang Thành: “...”

Cuối cùng gõ vào nickname “Giang Thành Thành” ba chữ hơi lộ ra ưu buồn siêu nhàm chán, Giang Thành tự an ủi chính mình: nhất định hôm nay cách thức chương trình nhập liệu mở ra có vấn đề rồi.

Đăng ký xong đưa di động cho Dư Tử Huyền: “Tự cậu thêm đi.” Dư Tử Huyền cũng không khách sáo nhận lấy, hai ba phút đã quan tâm xong, rồi tiện thể cũng lấy di động mình ra thêm fan cậu lại, miệng vừa nói “Ngon lành” vừa đưa cho Giang Thành.

Giang Thành chọn mở thông tin cá nhân, nhìn “Quan tâm 1 đột nhiên lòng sinh tò mò, Weibo Dư Tử Huyền sẽ là cái dạng gì nhỉ ——

Trên tường đầy post tiên đoán chòm sao chuyển đăng, hay là truyện cười chuyển đăng, hay phần lớn là Weibo do chính cậu ta viết?

Bởi vậy, lúc Giang Thành nhìn thấy người đầu tiên quan tâm cùng thêm fan mình là “Lăng Huyền v”, cậu một ngụm đưa hẩu cắn thành đầu lưỡi chính mình.

10. Chương 10

Giang Thành tuy là sinh viên ban xã hội, nhưng vốn từ của cậu lại không thể tính là nhiều. Lúc trước chọn khoa học xã hội cũng là vì thi vào cao đẳng ban này tương đối đơn giản hơn so với số học. Bởi vậy nên trong bụng cậu giờ này phút này chỉ nhảy ra mỗi một từ — phắc.

“Oan gia ngõ hẹp”, “ngược luyến tình thâm”, “đô thị tình duyên”

Giang Thành trong lòng không nhịn được lặng lẽ gấn tag.

Cậu chậm chạp ngẩng đầu, thuận tay cầm lấy nước ép hoa quả trên bàn, “A ha ha ha... Weibo của cậu còn đeo v nha(2)... Quá lợi hại...”

Dư Tử Huyền nhếch miệng cười lộ răng trắng, “Cũng tạm tạm, bình thường viết chút tiểu thuyết mà thôi, ha ha.”

Giang Thành giả ngu phụ họa cười hỏi, “Ô... viết cái gì nha...”

Người kia bỗng nhiên làm ra vẻ kinh ngạc mở to hai mắt, “Ồ ~ Cậu chưa xem qua sao ~ Tôi còn tưởng lúc độc giả nói cậu đạo văn tôi cậu hẳn phải lòng đầy cảm phần đi đọc chứ ~ Ôi ~ Thật đau lòng...”

“Phụt —“

Giang Thành một ngụm nước trái cây phun lên áo thun Dư Tử Huyền, kinh hoàng trợn mắt, “Cậu đang nói cái gì?!”

Dư Tử Huyền không để ý lăm lăm khăn tay lau lau áo, một hồi ngẩng đầu mặt đầy tươi cười áp sát vào Giang Thành, “Ồ ~ Tôi nói gì không phải cậu là người rõ ràng nhất sao ~ Bắc Thành Cự Quốc ~”

Giang Thành mặt xám như tro tàn cứng ngắc nở nụ cười tiêu chuẩn 15 độ.

Cứu... mạng...?!

11. Chương 11

Cuộc tụ hội vào lúc gần hai phần ba nhân số tử trận thì thuận lợi hạ màn. Thời gian không để ý cũng đã đến 11 giờ rưỡi, say đến nỗi cả bầu không khí thương cảm cũng không có, một người đỡ một người ôm vai bá cổ rời khỏi tiệm ăn.

Giang Thành sau khi nghe được lời Dư Tử Huyền liên hỗn loạn mà bỏ trốn vào WC, sao lại có thể như vậy?! Dư Tử Huyền từ khi nào biết cậu chính là Bắc Thành Cự Quốc?! Chuyện này thật sự là quá trớn rồi... Tóm lại, nói cách khác, đoạn tình cảm còn chưa bắt đầu đã kết thúc của cậu, lần này có lẽ thật sự sẽ chết triệt để rồi.

Giang Thành tạt nước lạnh lên mặt mình, bình tĩnh suy nghĩ một chút.

Dư Tử Huyền sẽ nhìn cậu thế nào đây? Kể cấp văn mượn ngành? Tiểu trong suốt nhầm chán? Tiếp theo phải đối diện cậu ta làm sao? Vờ như chuyện gì cũng chưa xảy ra? Hay là chọn cách không ngừng trốn tránh?

Vấn đề liên tiếp không ngừng mà va đập vào đầu óc Giang Thành, không thở được.

Nhìn từ ngoài vào đoán chừng bọn họ đều đã về không còn bao nhiêu người, nhớ tới túi xách và điện thoại còn bỏ trong phòng, cậu đành phải lén lút chui vào trở lại.

Từ lớp kính lắp trên cửa phòng nhìn vào thấy thật sự đã không còn người nào, vừa an tâm thở hắt một hơi, nháy mắt sau lại lo lắng điện thoại cùng túi xách có thể nào bị nhân viên phục vụ thuận lợi thu lấy rồi không, Giang Thành hơi dùng sức đẩy mở cửa, liền bị một tiếng “Dô” làm sợ đến thiếu chút ngã lại ra ngoài.

...Quý tha ma bắt góc chết thị giác.

Dư Tử Huyền vẻ mặt vô tội nhìn Giang Thành, vừa nhe răng nanh nhỏ làm bộ đáng yêu: “Tôi chỉ là sợ cậu quên lấy đồ ở lại chờ cậu thôi ~”... Cậu rốt cuộc còn không đánh đã khai cái gì?! Giang Thành không khỏi quỳ lạy.

Đưa tay nhận lấy đồ đạc Dư Tử Huyền đang cầm, Giang Thành mặt có hơi hồng đảo đảo ánh mắt, “Khụ, về thôi.”

Nhưng Dư Tử Huyền dường như lại không có ý muốn đi, “Ày, cứ vậy mà về sao?”

Giang Thành cau mày quay mặt lại nhìn không được hỏi: “Vậy cậu muốn nói cái gì? Tôi là đứa nào tàn mợm ngành? Hay là thằng tội phạm đạo văn? Hay cậu còn muốn tôi nói cái gì, tôi thích cậu cho nên tôi là đồ biến thái sao?”

Nhìn vẻ mặt đối phương sững sốt, Giang Thành mới phản ứng theo kịp lời nói chính mình, liền chớp lấy tay nắm cửa muốn chạy, đáng tiếc động tác không mau bằng Dư Tử Huyền, cậu ta nhanh nhẹn dùng sức một phát đóng sập cánh cửa mở một nửa, cả người chặn lại, nắm lấy bả vai Giang Thành, nhíu mày hỏi: “Cậu nói cái gì? Ừm, câu cuối cùng ấy.”

Giang Thành không dám nhìn thẳng vào Dư Tử Huyền, nửa cúi đầu khiến đối phương không thấy rõ ánh mắt hoảng loạn của cậu, lằm bằm lằm bằm một buổi cũng nặn không ra được một câu: “Tôi...”

Dư Tử Huyền không kìm nổi trống ngực: “Thích tôi?”

Giang Thành mạnh ngẩng đầu, đôi mắt hỗn loạn ánh vào trong mắt Dư Tử Huyền, “Không phải... Tôi... Cái đó...”

Còn chưa kịp gom góp xong một câu nói hoàn chỉnh, đột nhiên đã có thứ gì ầm ập khiêu khích tiến vào khoảng giữa môi và răng cậu, Giang Thành hoảng sợ không khống chế được răng cò liền cắn lên ngay đầu lưỡi Dư Tử Huyền. Người kia đau tới nổi bịt miệng, khóe mắt thậm chí còn ứa ra lệ, tủi thân nhìn Giang Thành: “Cậu cắn tôi...”

Giang Thành sớm đã bị dọa đến nói không nên lời, vừa rồi mới xảy ra chuyện gì? Cậu bị Dư Tử Huyền hôn!? Chưa đợi Giang Thành hoàn hồn, Dư Tử Huyền đã lại toét miệng cười đến tà ác: “Ồ ~ Chẳng lẽ là vì hiệu ứng của nụ hôn đầu sao?”

Theo sau là tay ôm lấy thắt lưng cậu kéo vào trong ngực mình một cái, miệng lại không an phận ghé sát, liếm liếm môi Giang Thành, đầu lưỡi tiếp đó lách vào bên trong, tỉ mỉ liếm khắp hàm cậu, Giang Thành toàn thân vẫn chưa hết treo máy, để Dư Tử Huyền tùy ý đùa giỡn đến vui vẻ. Cạy mở khớp hàm, chuẩn xác không sai mà giữ lấy lưỡi cậu, dụ dỗ kéo vào trong khoang miệng mình rồi cẩn thận từng li từng tí mà hôn, âm thanh nước bọt giao hòa phát ra vang lên trong gian phòng yên tĩnh thật khiến người ta phải đỏ mặt. Mãi tới khi Giang Thành bị hôn đến cả người mềm nhũn Dư Tử Huyền mới bằng lòng rời khỏi môi cậu.

Dư Tử Huyền nhìn Giang Thành trong mắt vẫn mờ mịt như cũ, nhìn không được bật cười, cái tên này thật sự quá đáng yêu mà.

“Giang Thành, tôi thích cậu. Ừm, đại khái là vào năm hai đã thích rồi. Hôm đó hình như trời mưa, lúc ấy thấy cậu ngồi xổm trước cửa phòng y tế đợi mưa tạnh trông đặc biệt ngốc, chờ được một hồi đã dựa lên cửa ngủ mất. Nhưng tôi tới cùng cũng không dám đi qua đánh thức cậu. Sau này quen biết rồi thì cảm thấy cái người này rốt cuộc có điểm nào đáng để mình thích chứ ~ chưa nói tới chuyện vừa ngốc nghếch vừa vụng về, cả người còn luôn ủ dột, chẳng có hứng thú hay sở thích gì ngoài việc lúc nào cũng làm tổ trong phòng ngủ. Vậy mà tôi cứ thích cậu nha, nhìn thấy cậu chân tay luống cuống không biết làm sao ứng phó với người lạ

liền không nhin được muốn ôm một cái. Lúc nghe cậu nói thích tôi trong lòng quả thực vui mừng không chịu được, có điều lại nói tiếp chuyện đó, cậu có phản ứng được là chúng ta vừa mới trải qua một khoảnh khắc lịch sử không vậy?”

Mắt Giang Thành rất cuộc cũng hồi phục tiêu cực, “Cậu... cậu cậu cậu cậu cậu cậu cũng thích tôi?!” A, đây không phải nằm mơ chứ. Giang Thành thật sự sắp khóc rồi.

Dư Tử Huyền nhéo nhéo mặt cậu, “Đúng vậy, tôi thích cậu, thích đã lâu lắm rồi, cho nên cục cưng à, chúng ta liền thuận theo lẽ thường mà ở bên nhau đi ~ sau này, ngành của tôi cũng là ngành của cậu, người của tôi cũng là người của cậu. Nhưng mà trên Weibo cậu từng nói mình “thất tình” là có chuyện gì vậy?”

Giang Thành ngậy người nghe Dư Tử Huyền bày tỏ, nhớ tới một màn cách đây không lâu trong kí túc xá, nhin không được hỏi: “Không phải trước đây cậu nói với nữ sinh kia là cậu có người thích rồi sao?”

Dư Tử Huyền nghiêng đầu suy nghĩ một chút, chợt nở một nụ cười sấp tới hôn hôn khoe miệng Giang Thành: “Cậu cái tên này, lúc đó có mặt ha! Chỉ biết suy nghĩ lung tung, người tôi thích chính là cậu mà, mấy bài post vừa ngốc vừa bốc đồng trên Weibo “muốn mời cậu ấy ăn bữa cơm” gì gì đều là nói về cậu đó.”

Giang Thành khoe mắt đỏ lên, bộ dạng ngưỡng đầu làm Dư Tử Huyền lại muốn hôn cậu, “Tôi... vẫn chưa tin tưởng lắm... Vậy cậu làm sao mà biết được tôi là Bắc Thành Cự Quốc?”

Dư Tử Huyền vẫn không nén được mà vươn tay ôm lấy Giang Thành, “Còn nhớ rõ buổi trưa cùng ăn cơm không? Trong lúc cậu lướt Weibo thì tôi vô tình thấy được tên cậu, khi đó sợ đến nhảy dựng, bây giờ ngẫm lại, thật đúng là ~ duyên phận nha ~”

Giang Thành giãy ra khỏi ngực Dư Tử Huyền, đỏ mặt nhìn thẳng vào mắt đối phương. Dư Tử Huyền ngực reo hò, nghĩ Giang Thành hẳn là định tỏ tình rồi, im lặng nín thở đợi, để rồi nghe Giang Thành yếu ớt há miệng nói một câu trôi chảy nhất từ này đến giờ –

“Gi chứ, tôi không có mượn ngành!”

Dư Tử Huyền: “...”

12. Chương 12

Ngày hôm sau Giang Thành rời giường mò điện thoại ra, nhìn thấy tin nhắn học muội gửi tới –

“Hôm qua uống nhiều quá quên mất không nói anh biết cái bí mật kia! Đó chính là! Lăng Huyền chính là Dư Tử Huyền!!!!!! Kháo!! Đủ chấn động chưa!!!”

Giang Thành đầu đầy hắc tuyến, trực tiếp quay về giao diện chủ giả chết, coi như chưa thấy gì. Theo quán tính lên Weibo, không ngờ phát hiện mới đây đã có mấy nghìn tin @ cậu, số fan còn tăng thêm hơn một trăm, refresh trang lại thấy người duy nhất mình quan tâm vừa đăng một Weibo cách đây mười tiếng –

@ Lăng Huyền v: Cảm ơn mọi người, thành công theo đuổi tới tay XD @ Bắc Thành Cự Quốc @ Giang Thành Thành bảo bối đêm nay đi ngủ sớm một chút ~ Tôi đem toàn bộ tiểu thuyết của cậu chép hết vào điện thoại rồi đó ~ Sách đọc mỗi tối trước khi ngủ mang theo bên người là không thể tốt hơn ==

Giang Thành: “...”

Bắt đầu từ hôm nay, bút danh “Bắc Thành Cự Quốc” này triệt triệt để để mà bị buộc chặt cùng một chỗ với cái tên “Lăng Huyền” rồi.

– Hoàn chính văn –

13. Chương 13: Thêm Fan Lại Hay Không?

Số người thêm fan trang Weibo mới của Giang Thành càng ngày càng nhiều, rất có tư thế đuổi Anh vượt Mỹ. Weibo trước của cậu lượng fan không nhiều lắm, đại khái chỉ hơn một trăm, còn có ba mươi mấy fan cương thi, miễn là độc giả Giang Thành đều sẽ hân hoan thêm lại từng người một, gần như đã dưỡng thành thói quen. Nhưng hiện tại hầu như mỗi lần refresh đều có một hai fan mới, trung bình một ngày tăng thêm mười người, Giang Thành lại quen nếp cứ theo quán tính mà fan hồi, mấy ngày đầu còn có thể chăm chỉ follow lại từng người, mãi đến khi Dư Tử Huyền nói với cậu không cần thêm fan tất cả nghiêm túc như vậy, chỉ cần chọn người nào mình có hứng thú là được rồi.

Nhắc đến Weibo, cho phép chúng ta quay lại tóm tắt một chút chuyện tình trước đó.

Lúc dòng Weibo kia của Lăng Huyền đăng lên, người khiếp sợ nhất nhất nhất hơn bất kỳ ai — đúng rồi, anh đoán không sai, chính là vị học muối kia của Giang Thành.

Một giờ trưa ngày hôm sau học muối thật vất vả từ trên giường bò dậy, vốn nghĩ có thể nhìn thấy tin nhắn tràn đầy kinh ngạc đính kèm vô số dấu chấm than từ Giang Thành mà phần khởi một chút, mở khóa xong phát hiện một tin nhắn chưa đọc duy nhất gửi đến bởi 10086(1) – quyết chí yêu thương mỗi vị khách hàng: “Số dư tài khoản của quý khách chỉ còn 15 đồng.”

Chuyện này không khoa học a! Giang Thành chẳng lẽ còn chưa tỉnh? Di động bị trộm rồi? Bị dọa bất tỉnh rồi?

Học muối trái lo phải nghĩ cũng nghĩ không ra nguyên do, vô thức click vào Weibo, mới phát hiện trang chủ nhà mình gần như đã bị Weibo Lăng Huyền spam sập. Đợi học muối đọc rõ ràng nội dung, người bị dọa bất tỉnh đại khái là nhỏ...

Bác Thành Cự Quốc và Lăng Huyền đến với nhau rồi?! Đây không phải là nói Giang Thành và Dư Tử Huyền đến với nhau rồi?!

Yên lặng click chọn chuyển đăng, sau đó đánh thêm ba chữ: thần triển khai(2).

Khoảnh khắc mộng đẹp trở thành sự thật luôn có vẻ không hề chân thực, mỗi sáng sớm lúc Giang Thành tỉnh dậy nhận được mấy tin nhắn kiểu “Bảo bối buổi sáng tốt lành” buồn nôn rùng rợn đều luôn hoài nghi Dư Tử Huyền có phải uống nhầm thuốc rồi hay không, lấy lại tinh thần mới nhớ ra — À, mình đang yêu đương, người yêu còn mẹ nó là Dư Tử Huyền.

Đây thực sự là một... cốt truyện đáng sợ.

Thế nhưng phiền não cũng nổi gót tới, bản thân trong mắt Dư Tử Huyền là như thế nào nhỉ? Có thể nào chuyện cậu ấy thích mình đều chỉ là ảo giác không? Kỳ thực mình trong mắt cậu ấy không hề tốt như vậy, chờ cậu ấy phiền chán rồi có phải sẽ không muốn mình nữa hay không?... Giang Thành nghĩ yêu đương thật sự là loại chuyện làm hao phí dung lượng não.

Hôm nay khí trời không tốt lắm, mưa còn thêm ẩm ướt, Giang Thành lười ra khỏi cửa kỷ túc xá đến ngay cả cơm trưa cũng thà nhịn đói chứ không muốn ra ngoài mua. Buồn chán mà lướt Weibo, đột nhiên có một cái nhắc nhở fan mới, vừa click mở nhìn thấy tên Weibo Giang Thành liền hận không thể ném văng chuột — Lăng Huyền Huyền.

Mụ nó?! Còn Lăng Huyền Huyền?! Tại sao trước đây không nhận ra óc thương thức của Dư Tử Huyền quái dị thế này... Giang Thành vừa hắc tuyến vừa click mở trang chủ, trong phần giới thiệu bản thân viết chính là: Lịch sử ân ái cùng @ Giang Thành Thành cực cực

^q^

Xin hỏi ba dấu gọn sóng kia cùng với cái vẽ mặt ngoài cười trong không cười đó là chuyện gì xảy ra... Còn chưa kịp hưng hăng đâm chọt một phen thì cửa túc xá đột nhiên bị gõ vang, Giang Thành nghĩ hôm nay đám bạn cùng phòng hình như đều đã đi hẹn hò với bạn gái, người tới chắc chắn là...

“Bảo bối tôi mang cơm trưa tình yêu đến cho cậu nè ~”

Giang Thành: “...”

Cầm lấy “cơm trưa tình yêu” Dư Tử Huyền đưa tới, Giang Thành trong ngực kỳ thực vẫn rất cảm động. Rốt cuộc cũng có một người có thể vào lúc mình đói bụng cho mình ăn, lúc mình buồn chán chọc mình cười, hề gọi là đến còn tặng kèm quyền đọc trước chương mới tiểu thuyết của Lăng Huyền đại đại mỗi ngày, như vậy thoạt nhìn thế nào cũng là bản thân có lời hơn, liền yên tâm thoải mái bắt đầu ăn cơm.

Dư Tử Huyền hài lòng nhìn Giang Thành bắt đầu húp cháo, rảnh rỗi không việc gì làm nhìn quanh thì thấy được trang web cậu đang dừng lại — Ý? Giang Thành đang xem Weibo mình?... Nhưng mà hình như chưa có chọn quan tâm nha... Dư Tử Huyền bỗng nhiên hồi hộp lên, dè dè dặt dặt hỏi: “Cục cưng, cậu đang định fan hồi tôi à...”

Giang Thành vừa húp cháo vừa đáp: “Weibo này rất mất mặt đó.”

Dư Tử Huyền: “...”

Giang Thành nhận ra sự im lặng không bình thường, để hộp nhựa trong tay xuống, không hiểu ra sao nhìn người kia: “Làm sao vậy?”

Mắt Dư Tử Huyền chớp chớp, trong cái nhìn mang theo bất an hiếm thấy: “Giang Thành... Có phải tôi so với tưởng tượng của cậu... rất khác biệt?”

Giang Thành ngẩn người, cau mày suy nghĩ rồi mới nói: “Ừ, có chút khác biệt. Lần đầu nhìn thấy cậu cho rằng cậu là thần tượng trong trường, đẹp trai lại có duyên, lúc cậu tỏ tình tôi lại cảm thấy cậu rất phúc hắc lừa gạt tôi không biết bao nhiêu chuyện, yêu nhau rồi thì...” Nói đến đây mắt Giang Thành hơi hơi đỏ lên: “Ừm, nghĩ cậu đặc biệt dính tôi... Nếu nói sai đừng sửa tôi cảm ơn!”

Dư Tử Huyền đột nhiên bật cười: “Tôi rất thích dính lấy người yêu, có hơi dài dòng lắm nhỉ, không nhìn xa trông rộng lắm, có phải rất kém xa tưởng mạo không?”

Giang Thành gạt đầu lại lắc đầu: “Cũng được mà...”

Dư Tử Huyền từ phía sau ôm lấy Giang Thành, cậu nhích nhích người để dựa vào thoải mái hơn chút, Dư Tử Huyền nói tiếp: “Tôi rất sợ mình thế này cậu sẽ không thích, sợ cậu chỉ thích bề ngoài của tôi, nghĩ như vậy liền cảm thấy rất bất an. Cho nên tạo Weibo này, muốn ghi lại chút gì đó, bây giờ nghĩ lại thật rất ấu trĩ, hay là xóa đi vậy.”

Giang Thành xoay người chống lên hai vai Dư Tử Huyền, nhìn thẳng vào mắt đối phương, “Ai, tôi nói rất mất mặt chứ chưa nói không cho cậu làm. Dư Tử Huyền, tôi thích cậu có duyên đẹp trai nổi tiếng, mới có vốn để tôi khoe khoang bạn trai chứ, tôi thích cậu phúc hắc mà thú vị, nhưng không cho phép cậu gạt tôi. Ừm, đây là lần đầu tôi yêu đương, tính cách cũng không được tốt, cậu dính tôi... Kỳ thực tôi rất vui vẻ... Ừm!”

Lưỡi Dư Tử Huyền linh hoạt len vào miệng Giang Thành, cậu để đối phương hôn đến cả người mềm nhũn, lại không đủ hơi sức đẩy ra, chỉ có thể thỉnh thoảng trong lúc thở dốc ư ư hai tiếng. Mãi đến lúc Giang Thành bị hôn đến hoàn toàn không còn khí lực, Dư Tử Huyền mới vừa lòng thỏa ý buông cậu ra, vẻ mặt đắc ý muốn giấu cũng không được: “Cục cưng, cậu tỏ tình rất cảm động!”

Giang Thành liếc mắt khinh thường: “Ai tỏ tình chứ?!”

Dư Tử Huyền cười đến không đứng đắn cắn lên vành tai Giang Thành một cái, tỉ mỉ vẽ lại hình dạng loa tai, nhẹ nhàng dùng sức liền ấn Giang Thành ngã lên giường, sau đó nhẹ giọng nói bên tai cậu: “Tôi cũng đã thêm fan cậu rồi... Cậu sao lại có thể không fan hồi nhỉ?”

– Phiên ngoại hoàn –

~Chú thích:

1. 10086 là số điện thoại của hệ thống phục vụ khách hàng sử dụng điện thoại di động của TQ. ↑
- 2.

– Siêu triển khai: chỉ nội dung một bộ anime/manga/trò chơi nào đó đột nhiên nhanh chóng tiến triển. Chủ yếu cường điệu tình tiết tiến triển vượt quá dự liệu. Thường xảy ra khi thiếu thời gian / kinh phí sản xuất, cũng có thể vì tác giả không biết sắp xếp tình tiết tiếp theo thế nào.

– Thần triển khai: Thông thường chỉ nội dung nhảy vọt, trước sau không dính với nhau, tình tiết phát triển siêu cấp nhanh, vượt quá dự đoán của độc giả khán giả, mức độ so với siêu triển khai còn cao hơn một bậc, vừa có thể chỉ tuyến thời gian vừa có thể chỉ tình tiết. ↑

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-khong-co-muon-nganh-ma>